

Євген Кудлай

03.02.2025

Роменська громада попрощалася із захисником Сергієм Сизоненком

Ще один скорботний день в історії Роменської громади... Сьогодні, 3 лютого 2025 року, громада прощалася із Героєм України — Сергієм Володимировичем СИЗОНЕНКОМ.

Війна забрала його життя далеко від рідної домівки. І вся громада цього зимового дня провела мужнього Захисника в останню земну дорогу, віддавши належну шану.

Прощання відбулося на Алеї Слави, де зібралися рідні, близькі, бойові побратими, керівництво громад, священнослужителі та всі небайдужі мешканці. Кожен на колінах віддав останню шану Герою.

Чин заупокійної служби за Героєм здійснили священнослужителі Православної церкви України. Від тужливих звуків військового оркестру та ридань здригалося повітря, бо кожна така втрата пекельним горем розливається у жилах українців.

СИЗОНЕНКО Сергій Володимирович народився 21 квітня 1984 року в с. Верхній Токмак, Чернігівського району, Запорізької області.

Закінчив 11 класів Чернігівської школи. Потім навчався на організатора ведення фермерського господарства в Ногайському Державному агротехнічному технікумі в м. Приморськ. Згодом вивчився на агронома у Луганському Національному університеті. Сергій був здібний у навчанні, тому згодом закінчив магістратуру.

У 2005 року Сергій одружився. У подружжя з'явилося троє синів. Дуже чоловік радів, коли народився найменший син, якому зараз лише 5 місяців.

Сергій захоплювався ремонтом автомобілів та рибалкою. Вдома займався бджільництвом, вирощував різні сорти винограду. Був гарним господарем. Мати говорить про сина: "Золота дитина".

До 2021 року Сергій СИЗОНЕНКО працював головним спеціалістом по кадастру у смт. Чернігівка, Запорізької області.

З початком повномасштабного вторгнення Сергій разом з родиною переїхав до бабусі в с. Борозенка Роменської громади, піклуючись про безпеку найрідніших.

У грудні 2022 року Сергій СИЗОНЕНКО був мобілізований Роменським ТЦК. Пройшов військові навчання у Чернігові. Потім у складі 134 батальйону ніс службу на Чернігівському та Сумському кордонах. Брав участь у

захисті країни на Курщині. Як і в житті, так і на війні Сергій СИЗОНЕНКО був відповідальний та добросовісний. Він добре знав військову справу та користувався авторитетом серед побратимів.

У вересні 2024 року за відмінне виконання поставлених бойових задач, мужність та самопожертву при захисті Батьківщини, солдат Сергій СИЗОНЕНКО був нагороджений “Золотим Хрестом” від головнокомандувача Збройних Сил України.

3 грудня 2024 року Сергія СИЗОНЕНКА направили на Донецький напрямок.

За ці роки захисту України Сергій лише один раз був у відпустці. Навіть, коли народився найменший син, наш Захисник не зміг побути вдома, бо виконував важливі бойові завдання. Сергій Володимирович жив із надією, що невдовзі закінчиться ця проклята війна, мріяв обійняти синів, дружину, матусю... Але не судилося...

У кінці січня 2025 року мати на своє День народження отримує від сина Сергія коротке привітання, і це було, на жаль, останнє повідомлення ...26 січня 2025 року у ході виконання бойового завдання, вірний військовий присязі, під час обстрілу ворогом зі ствольної артилерії вогневої позиції, солдат Сергій Володимирович СИЗОНЕНКО поблизу н. п. Міньківка Донецької області отримав поранення несумісні з життям...

Сергію навіки 40...

Мати втратила сина... Дружина, троє синів – чоловіка та батька... Громада та Україна – вірного Захисника...

Згасло ще одне життя... Не можливо підібрати слова втіхи рідним загиблого Героя. Нехай спомини про Сергія СИЗОНЕНКА буде вічно жити у серцях всіх, хто його любив та знав.

Вічна пам'ять і слава українському Воїну – СИЗОНЕНКУ Сергію Володимировичу, який до останнього подиху захищав Україну та кожного з нас, повідомляє мерія Ромен.

Спочивай з миром, наш Герою!